

had zij het idee dat er in de calamiteitenmelding andere informatie stond dan aan haar door het ziekenhuis was verstrekt, dan wel had kunnen en moeten worden verstrekt? Of wilde zij deze informatie om andere redenen openbaren – mogelijk om een zaak tegen het ziekenhuis te beginnen? We weten het niet, ook niet welke gegevens rond het overlijden van haar ongebornen kind zij inmiddels wel had gekregen of anderszins had verzameld.

5. De Afdeling had kunnen volstaan met een verwijzing naar haar eerdere uitspraak uit 2019, wellicht aangevuld met de uitspraak van de HR van 10 februari 2023, en het verzoek van appellante kunnen afwijzen. Doordat de Afdeling haar uitspraak nader wil onderbouwen, hetgeen natuurlijk altijd een welkome aanvulling is, komt zij evenwel in de problemen. De Afdeling legt de link tussen de geheimhoudingsplicht van de ambtenaren van de IGJ en de regels voor zorgverleners inzake geheimhouding op grond van de WGBO. Zij baseert dat op de Kamerstukken behorend bij de meldingsplicht van calamiteiten uit de Kwzi (*Kamerstukken I* 2008/09, 31122, C, p. 11). Maar is een calamiteitenmelding wel een handeling op het gebied van de geneeskunst die valt onder de WGBO? Dat valt inmiddels te betwijfelen, gelet op de tijd die is verstreken sinds de genoemde Kamerstukken en, bovenal, een recente uitspraak van de Hoge Raad (HR 1 december 2023, ECLI:NL:HR:2023:1670). Volgens de HR vallen lang niet alle handelingen aangaande de gezondheidszorg onder de WGBO, waaronder een verzekeringsrapport. Dat geldt ook als daarin patiëntgegevens zijn gebruikt, aldus de HR. Is dat niet vergelijkbaar met een calamiteitenmelding? Dat zou betekenen dat art. 7:457 en 7:458 BW niet gelden.

Los daarvan is in de zaak die aan de bovenstaande uitspraak ten grondslag ligt niet duidelijk of de mogelijke calamiteit betrekking had op appellante, haar overleden ongebornen kind of beiden. Ook daarom kan de verbinding die de Afdeling legt tussen de geheimhoudingsregels van Wkkgz en WGBO niet overtuigen. Had de Afdeling wat betreft de geheimhoudingsplicht van zorgverleners, waarnaar de Wkkgz verwijst, niet beter kunnen refereren aan art. 88 Wet BIG? Volgens deze algemene geheimhoudingsbepaling, niet gekoppeld aan een behandelingsovereenkomst, is – kortweg – een beroepsbeoefenaar 'verplicht geheimhouding in acht te nemen ten opzichte van al datgene wat hem bij het uitoefenen van zijn beroep op het gebied van de individuele gezondheidszorg als geheim is toevertrouwd, of wat daarbij als geheim te zijner kennis is gekomen of wat daarbij te zijner kennis is gekomen en waarvan hij het vertrouwelijke karakter moest begrijpen' (art. 88 Wet BIG). Dat had de twijfelachtige en verouderde verwijzing naar de regels van de WGBO kunnen voorkomen en de standaardjuris-

prudentie van de Afdeling beter, althans actueler, kunnen onderbouwen.

6. Kortweg, de Afdeling verklaart terecht het hoger beroep van appellante ongegrond. Dit evenwel zonder dat duidelijk wordt dat appellante anderszins al veel informatie over de mogelijke calamiteit had kunnen krijgen. De vanzelfsprekende verbinding die de Afdeling voor ambtenaren van de IGJ maakt tussen de geheimhoudingsregels van de Wkkgz en de privaatrechtelijke WGBO kan niet langer overtuigen, los van de omstandigheid dat patiënten op grond van de Wkkgz en de WGBO recht hebben op de nodige informatie. Bovenal blijft staan, zoals de HR eerder heeft bepaald (HR 10 februari 2023, ECLI:NL:HR:2023:202), dat een calamiteitenmelding niet bedoeld is om te openbaren, maar voor zorgverleners om van te leren. Dit doorslaggevende argument voor geheimhouding, en tegen openbaarmaking, blijft in de bovenstaande uitspraak van de Afdeling helaas onderbelicht. Los daarvan had de Afdeling in plaats van naar de privaatrechtelijke WGBO beter kunnen verwijzen naar de publiekrechtelijke Wet BIG.

A.C. Hendriks

AB 2024/193

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

14 februari 2024, nr. 202203680/1/R3

(Mr. J.H. van Breda)

m.nt. T.N. Sanders

Art. 7:11 Awb

ECLI:NL:RVS:2024:634

Na eerdere vernietiging omdat een gelijk geval geen omgevingsvergunning zou hebben, blijkt er toch een omgevingsvergunning te zijn. Het alsnog meenemen van deze omgevingsvergunning bij de nieuwe BOB is niet in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

De Afdeling begrijpt het hoger beroep van Scooter Center zo, dat zij meent dat het handhavend optreden in dit geval in strijd is met de rechtszekerheid, omdat zij mocht afgaan op de mededeling van de ambtenaar dat tegen de aanwezigheid van het reclamebord niet handhavend zou worden opgetreden.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder andere de uitspraak van 24 december 2013, ECLI:NL:RVS:2013:2635, onder 2.1, en de uitspraak van 18 oktober 2023, ECLI:NL:RVS:2023:3838, onder 2.2), is het college naar aanleiding van een tegen een besluit gemaakt bezwaar op grond van artikel 7:11 van de Awb gehouden tot een volledige heroverweging

van dat besluit. Hierbij is het vertrekpunt dat het college zijn eerdere besluit heroverweegt op basis van de feiten en omstandigheden ten tijde van de heroverweging en op basis van het op dat moment geldende recht en beleid. Die gehoudenheden tot een volledige heroverweging kan met zich brengen dat het college terug moet komen van een standpunt dat mogelijk eerder is ingenomen over het al dan niet handhavend optreden.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het college bij zijn heroverweging in het besluit van 1 april 2020 de omgevingsvergunning van 8 november 1995 heeft kunnen betrekken, terwijl de kennis over de aanwezigheid van deze eerder verleende omgevingsvergunning zich voordeed ná het besluit van 29 mei 2018. Dat er in dit geval een geruime tijd is verstreken tussen het besluit van 29 mei 2018 en het besluit op bezwaar van 1 april 2020, staat er in beginsel niet aan in de weg nieuwe ontwikkelingen bij deze heroverweging mee te nemen (zie de uitspraak van de Afdeling van 28 oktober 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2571, onder 6.2.5).

Onder deze omstandigheden heeft het college niet gehandeld in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat er geen bijzondere omstandigheden aanwezig zijn op grond waarvan het college van handhavend optreden had moeten afzien.

Het betoog slaagt niet.

Uitspraak op het hoger beroep van Scooter Center Den Haag B.V. (hierna: Scooter Center), te Den Haag, appellante, tegen de uitspraak van de Rechtbank Den Haag van 9 mei 2022 in zaak nr. 20/3382 in het geding tussen:

Scooter Center,
en

Het college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Procesverloop

Bij besluit van 29 mei 2018 heeft het college Scooter Center onder oplegging van een dwangsom gelast om het reclamebord op de gevel van het winkel-pand aan de Rijswijkseweg 184 in Den Haag te verwijderen en verwijderd te houden.

Bij besluit van 20 november 2018 heeft het college het door Scooter Center daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 18 oktober 2019 heeft de rechtbank Den Haag het door Scooter Center daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 20 november 2018 vernietigd en het college opgedragen om een nieuw besluit op bezwaar te nemen.

Bij besluit van 1 april 2020 heeft het college ter uitvoering van de uitspraak van de rechtbank opnieuw op het bezwaar van Scooter Center tegen het besluit van 29 mei 2018 beslist. Het college heeft het

bezwaar tegen het besluit gegrond verklaard en onder wijziging van de motivering het besluit in stand gelaten.

Bij uitspraak van 9 mei 2022 heeft de rechtbank Den Haag het door Scooter Center daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand blijven.

Tegen deze uitspraak heeft Scooter Center hoger beroep ingesteld.

Scooter Center heeft een nader stuk ingediend.

De Afdeling heeft de zaak behandeld op de zitting van 9 januari 2024, waar Scooter Center, vertegenwoordigd door mr. B. Özates, advocaat te Rotterdam, en het college, vertegenwoordigd door mr. M.C. Remeijer-Schmitz, zijn verschenen.

Overwegingen

Overgangsrecht inwerkingtreding Omgevingswet

1. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Invoeringswet Omgevingswet in werking getreden. Als vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet een overtreding heeft plaatsgevonden, is aangevangen of het gevaar voor een overtreding klaarblijkelijk dreigde, en vóór dat tijdstip een last onder dwangsom is opgelegd voor die overtreding of dreigende overtreding, dan blijft op grond van artikel 4.23, eerste lid, van de Invoeringswet Omgevingswet op die opgelegde last onder dwangsom het recht zoals dat gold onmiddellijk vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet van toepassing tot het tijdstip waarop de last volledig is uitgevoerd, de dwangsom volledig is verbeurd en betaald, of de last is opgeheven.

Bij besluit van 29 mei 2018 heeft het college aan Scooter Center een last onder dwangsom opgelegd. Dat betekent dat in dit geval de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo), zoals die gold vóór 1 januari 2024, van toepassing blijft.

Inleiding

2. Scooter Center exploiteert aan de Rijswijkseweg 184 in Den Haag een winkel voor de verkoop van scooters. Aan de gevel van de winkel is een reclamebord bevestigd, zonder dat Scooter Center over de daarvoor vereiste omgevingsvergunning beschikt.

3. Nadat deze overtreding door een toezichthouder is geconstateerd, heeft het college Scooter Center bij besluit van 29 mei 2018, gehandhaafd bij besluit op bezwaar van 20 november 2018, gelast om de overtreding van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, en artikel 2.3a van de Wabo te beëindigen door het aanwezige reclamebord te verwijderen en verwijderd te houden.

4. De rechtbank heeft het beroep van Scooter Center tegen het besluit van 20 november 2018 ge-

grond verklaard en dat besluit vernietigd, omdat dit in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. Hierbij heeft de rechtbank overwogen dat op de naastgelegen winkel aan de Rijswijkseweg 130 ook een reclamebord is bevestigd, waar evenmin een omgevingsvergunning voor is verleend. Hier heeft het college niet handhavend tegen opgetreden. De rechtbank heeft geoordeeld dat het college onvoldoende heeft gemotiveerd waarom dit geen rechtens vergelijkbaar geval is en het onderscheid gerechtvaardigd is.

5. Het college heeft ter uitvoering van de uitspraak van de rechtbank bij besluit van 1 april 2020 opnieuw op het bezwaar van Scooter Center beslist. Daarbij heeft het college het bezwaar gegrond verklaard en de last wegens overtreding van strijdig gebruik gehandhaafd onder aanvulling van de motivering. Aan dat besluit is ten grondslag gelegd dat inmiddels uit archiefonderzoek toch is gebleken dat voor het reclamebord op de gevel van de winkel aan de Rijswijkseweg 130 op 8 november 1995 een omgevingsvergunning is verleend. Hieruit volgt volgens het college dat geen sprake is van een rechtens vergelijkbaar geval, waardoor de vraag naar handhaving zich bij het winkelpand aan de Rijswijkseweg 130 niet zal voordoen.

De aangevallen uitspraak

6. De rechtbank heeft het door Scooter Center tegen het besluit van 1 april 2020 ingestelde beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand blijven. De rechtbank is van oordeel dat het college wegens het niet naleven van artikel 7:4 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) onzorgvuldig heeft gehandeld. Het college heeft Scooter Center voorafgaand aan de hoorzitting op 11 maart 2020 namelijk niet geïnformeerd over de alsnog aangetroffen omgevingsvergunning van 8 november 1995, en deze evenmin ter inzage gelegd voorafgaand aan de hoorzitting. Dit betekent volgens de rechtbank echter niet dat de gevolgen van het bestreden besluit niet in stand kunnen blijven. De rechtbank overweegt daartoe dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het college van handhaving had moeten afzien. Nu er geen concreet zicht op legalisatie van de overtreding bestaat en er evenmin sprake is van andere bijzondere omstandigheden of strijd met het gelijkheidsbeginsel op grond waarvan het college had moeten afzien van handhaving, was het college bevoegd aan Scooter Center een last onder dwangsom op te leggen.

Het hoger beroep

7. Scooter Center betoogt dat de rechtbank ten onrechte niet heeft onderkend dat het college door handhavend op te treden tegen het reclamebord op de gevel van het winkelpand aan de Rijs-

wijkseweg 184, in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel heeft gehandeld. Hierbij betreft Scooter Center de gesprekken die met een gemeentelijke ambtenaar hebben plaatsgevonden. Uit die gesprekken heeft Scooter Center afgeleid dat het college, net als bij het winkelpand aan de Rijswijkseweg 130, niet tot handhaving zou overgaan. Het ligt daarom in de rede dat bij de heroverweging van het besluit op bezwaar geen betekenis mocht worden toegekend aan de omgevingsvergunning van 8 november 1995 die pas na de besluiten van 29 mei en 20 november 2018 én na de uitspraak van 18 oktober 2019 bekend is geworden. Volgens Scooter Center kan niet achteraf worden teruggekomen op de mededeling van de gemeentelijke ambtenaar dat het college van handhaving zou afzien.

7.1. Gelet op het algemeen belang dat gediend is met handhaving, zal bij een overtreding van een wettelijk voorschrift het bestuursorgaan dat bevoegd is om met een last onder bestuursdwang of een last onder dwangsom op te treden, in de regel van deze bevoegdheid gebruik moeten maken. Alleen onder bijzondere omstandigheden mag van het bestuursorgaan worden gevraagd dit niet te doen. Dit kan zich voordoen als concreet zicht op legalisatie bestaat. Verder kan handhavend optreden onevenredig zijn in verhouding tot de daarmee te dienen doelen, zodat van optreden in die concrete situatie moet worden afgezien.

7.2. De Afdeling begrijpt het hoger beroep van Scooter Center zo, dat zij meent dat het handhavend optreden in dit geval in strijd is met de rechtszekerheid, omdat zij mocht afgaan op de mededeling van de ambtenaar dat tegen de aanwezigheid van het reclamebord niet handhavend zou worden opgetreden.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder andere de uitspraak van 24 december 2013, ECLI:NL:RVS:2013:2635, onder 2.1, en de uitspraak van 18 oktober 2023, ECLI:NL:RVS:2023:3838, onder 2.2), is het college naar aanleiding van een tegen een besluit gemaakt bezwaar op grond van artikel 7:11 van de Awb gehouden tot een volledige heroverweging van dat besluit. Hierbij is het vertrekpunt dat het college zijn eerdere besluit heroverweegt op basis van de feiten en omstandigheden ten tijde van de heroverweging en op basis van het op dat moment geldende recht en beleid. Die gehoudenheid tot een volledige heroverweging kan met zich brengen dat het college terug moet komen van een standpunt dat mogelijk eerder is ingenomen over het al dan niet handhavend optreden.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het college bij zijn heroverweging in het besluit van 1 april 2020 de omgevingsvergunning van 8 november 1995 heeft kunnen betrekken, terwijl de kennis over de aanwezigheid van deze eerder verleende omgevingsvergunning zich voordeed ná het besluit

van 29 mei 2018. Dat er in dit geval een geruime tijd is verstreken tussen het besluit van 29 mei 2018 en het besluit op bezwaar van 1 april 2020, staat er in beginsel niet aan in de weg nieuwe ontwikkelingen bij deze heroverweging mee te nemen (zie de uitspraak van de Afdeling van 28 oktober 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2571, onder 6.2.5).

Onder deze omstandigheden heeft het college niet gehandeld in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat er geen bijzondere omstandigheden aanwezig zijn op grond waarvan het college van handhavend optreden had moeten afzien.

Het betoog slaagt niet.

7.3. Al het voorgaande staat los van de vraag of destijds de aanvraag voor de omgevingsvergunning voor het reclamebord op de gevel van het winkelpand aan de Rijswijkseweg 184 terecht door het college is geweigerd. Die vraag is in deze procedure niet aan de orde. Dat besluit is ook onherroepelijk.

Conclusie

8. Het hoger beroep is ongegrond. De uitspraak, voor zover aangevallen, dient te worden bevestigd.

9. Het college hoeft geen proceskosten te vergoeden.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bevestigt de uitspraak, voor zover aangevallen.

Noot

1. Mag cruciale informatie die al wel bekend had kunnen zijn bij het bestuursorgaan ten tijde van een eerdere (vernietigde) beslissing op bezwaar, maar niet eerder feitelijk bekend was, alsnog worden betrokken bij het nemen van de nieuwe beslissing op bezwaar? Ja, zegt de Afdeling, want het college is gehouden om het besluit volledig te heroverwegen en dat *“kan met zich brengen dat het college terug moet komen van een standpunt dat mogelijk eerder is ingenomen over het al dan niet handhavend optreden”*. Een omgevingsvergunning die bij de nieuwe beslissing op bezwaar alsnog tevoorschijn komt uit het gemeentearchief, gooit daarom roet in het eten voor (het beroep op het gelijkheidsbeginsel van) de appellanten in dit geval.

2. Reclameborden moeten goed zichtbaar zijn, en daar is Scooter Center Nederland uitstekend in geslaagd. Een bezoekje via Google Maps leert dat er een felblauw bord over een lengte van zo'n 15 meter is aangebracht op de voorgevel van het pand aan de Rijswijkseweg 184 te Den Haag. Niet te missen! Daarvoor heeft Scooter Center Nederland ech-

ter niet de vereiste omgevingsvergunning. Dat leidt tot handhavend optreden door het college van B en W van Den Haag. De buurman van Scooter Center Nederland heeft echter eenzelfde soort bord. Deze buurman, (het eveneens prozaïsch genaamde) A-Direct Automaterialen, heeft een wit bord over een lengte van zo'n 15 meter aan de Rijswijkseweg 130 te Den Haag. Mocht je denken 'hé, daar zitten flink wat huisnummers tussen, dat kunnen geen burens zijn', dan heb je op het eerste gezicht helemaal gelijk. Die ontbrekende huisnummers kun je echter terugvinden op de deuren van de appartementen boven de bedrijfsruimtes. Scooter Center en A-Direct zijn dus gewoon directe burens van elkaar. Scooter Center meent verder dat A-Direct ook geen omgevingsvergunning heeft voor haar reclamebord, terwijl het college daar niet tegen gaat handhaven.

3. Je voelt het al aankomen: Scooter Center wijst in bezwaar en beroep op het feit dat het college niet handhavend optreedt tegen de buurman en beroept zich op het gelijkheidsbeginsel. De buurman is immers een gelijk geval, maar daar treedt het college niet handhavend tegen op. De Rechtbank Den Haag volgt Scooter Center in dit betoog en vernietigt de eerste beslissing op bezwaar. Daarvoor is deels redengevend (zo blijkt uit de tweede – wel gepubliceerde – uitspraak van de rechtbank) dat *“ter zitting [...] verweerder [heeft] bevestigd dat voor dat reclamebord evenmin een vergunning is verleend en dat tegen dit reclamebord niet handhavend wordt opgetreden”*. Het college moet dus zijn huiswerk opnieuw gaan doen en een nieuwe beslissing op bezwaar nemen.

4. Bij de voorbereiding van de nieuwe beslissing op bezwaar blijkt uit archiefonderzoek echter dat het reclamebord van de buurman in 1995 is vergund. Het is dus helemaal geen gelijk geval. Daarom beslist het college in de nieuwe beslissing op bezwaar (opnieuw) dat de last onder dwangsom aan Scooter Center gehandhaafd kan worden.

5. Deze gang van zaken acht de overtreder in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Daar kan ik mij ergens wel in verplaatsen. Je krijgt als eiser van de rechtbank gelijk omdat verweerder nadrukkelijk verklaart dat de burens geen vergunning hebben en daartegen niet zal worden gehandhaafd. Tegen die uitspraak stelt het college geen hoger beroep in. Vervolgens komt het college doodleuk op deze discussie terug over de band van een nieuwe beslissing op bezwaar waarin het vaststelt dat er bij nader inzien wél een vergunning is. Dat is frustrerend. Tegelijkertijd: er is gewoon een vergunning, dus is handhaving niet in strijd met het gelijkheidsbeginsel. Ook voor de rechtbank was de gang van zaken duidelijk frustrerend, maar ja, er is een vergunning. In de uitspraak op het beroep tegen de nieuwe beslissing op bezwaar verzucht de rechtbank:

“[h]oewel verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door deze vergunning pas in een zeer laat stadium in het geding te brengen en eiseres de gelegenheid heeft onthouden hierop reeds in de bezwaarfase te reageren, kan de rechtbank er niet aan voorbij zien dat de vergunning destijds is verleend.” (Rb. Den Haag 17 mei 2022, ECLI:NL:RBDHA:2022:4642).

De Afdeling is het in de hier geannoteerde uitspraak eens met de rechtbank. Het meenemen van de alsnog verschenen omgevingsvergunning past gewoon binnen de volledige heroverweging die het college op grond van artikel 7:11 Awb moet verrichten, aldus de Afdeling. Het feit dat het college pas in een laat stadium met deze omgevingsvergunning op de proppen is gekomen, maakt dat niet anders. Het college is immers pas achter het bestaan van de omgevingsvergunning gekomen ná de eerdere beslissing op bezwaar.

6. Op zich zou dit oordeel niet zo interessant zijn, ware het niet dat de rechtbank al een uitspraak heeft gedaan in deze zaak waartegen geen hoger beroep is ingesteld. In die uitspraak staat:

“[v]oorts staat vast dat voor het plaatsen of in stand laten van de gevelreclame aan de Rijswijkseweg 130 geen omgevingsvergunning is verleend” (Rb. Den Haag 18 oktober 2019, nr. SG 19/51 – niet gepubliceerd).

Dat het bestuursorgaan dan toch bij de nieuwe beslissing op bezwaar op de proppen mag komen met een omgevingsvergunning voor de gevelreclame aan de Rijswijkseweg 130 lijkt wat op gespannen voet te staan met het gezag van gewijsde en de zogenaamde Brummenleer.

7. De Brummenleer is het leerstuk dat bij een nieuwe beslissing op bezwaar na een rechterlijke vernietiging niet alles nog een keer ter discussie mag worden gesteld.

“Indien in beroep tegen de nieuwe beslissing op bezwaar beroepsgronden worden aangevoerd, die door de rechtbank in die eerdere uitspraak uitdrukkelijk en zonder voorbehoud zijn verworpen, [heeft] de rechtbank van de juistheid van het eerder gegeven oordeel over die beroepsgronden heeft uit te gaan.” (ABRvS 6 augustus 2003, AB 2003/355 m.nt. P.A. Willemsen & R.J.G.M. Widdershoven).

De Brummenleer geldt ook voor bestuursorganen als er een oordeel wordt gegeven over het besluit:

“Dat geldt ook indien een bestuursorgaan of belanghebbende geen hoger beroep instelt tegen een uitspraak van de rechtbank, waarin zij uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel heeft gegeven ten aanzien van hetgeen het bestuursorgaan aan zijn besluit ten grondslag heeft gelegd.” (ABRvS 25 november 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2819).

8. In de uitspraak van de rechtbank van 17 mei 2022 staat:

“De rechtbank heeft [de eerdere beslissing op bezwaar] vernietigd. Redengevend hiervoor was dat dit besluit was genomen in strijd met het gelijkheidsbeginsel.”

Tegen dat oordeel heeft het college geen hoger beroep ingesteld. Dan brengt de Brummenleer ogenschijnlijk mee dat het bestuursorgaan gewoon pech heeft als het alsnog de omgevingsvergunning zou traceren. Immers, de rechtbank heeft dan uitdrukkelijk en zonder voorbehoud het beroep op het gelijkheidsbeginsel gegrond geacht. Dan kan je niet in de nieuwe beslissing op bezwaar opnieuw ter discussie gaan stellen of handhaving wel of niet in strijd is met het gelijkheidsbeginsel (lijkt mij).

9. Hoewel de overtreders dit punt kennelijk niet ter discussie heeft gesteld, had het hem volgens mij uiteindelijk niet verder gebracht. De gang van zaken lijkt namelijk in strijd met de Brummenleer, maar dat is het volgens mij uiteindelijk niet. Uit de niet-gepubliceerde uitspraak Rb. Den Haag 18 oktober 2019 (nr. SG 19/51) over de eerste beslissing op bezwaar blijkt namelijk dat de rechtbank helemaal niet heeft geoordeeld dat handhaving in strijd is met het gelijkheidsbeginsel (in tegenstelling tot wat de rechtbank daarover dus zegt in de uitspraak van 17 mei 2022). Het oordeel van de rechtbank in de uitspraak van 18 oktober 2019 luidde namelijk:

“gelet op het bovenstaande heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat het geplaatste reclamebord aan het perceel de Rijswijkseweg 130 geen rechtens vergelijkbaar geval is. Verweerder heeft evenmin een deugdelijke rechtvaardiging gegeven voor het gemaakte onderscheid. Het bestreden besluit berust derhalve op een ontoereikende motivering en is daarom in strijd met het motiveringsbeginsel.”

De rechtbank heeft op 18 oktober 2019 dus niet gezegd dat handhaving hier in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, maar dat het besluit niet goed gemotiveerd is. Dan zie ik nog wel ruimte om bij de nieuwe beslissing op bezwaar het gelijkheidsbeginsel (opnieuw) te beoordelen en de omgevingsvergunning daarbij mee te wegen.

10. Kortom: ik kan de uitspraak helemaal volgen, hoewel hij voor de overtreders wel wrang zal aanvoelen. Ik zou bestuursorganen echter niet aanbevelen om deze route te kiezen – als de rechtbank namelijk op 18 oktober 2019 wél uitdrukkelijk en zonder voorbehoud zou hebben geoordeeld dat handhaving in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, dan vraag ik mij af of de Afdeling dan niet de Brummenleer zou hebben tegengeworpen aan het college.

T.N. Sanders